

Radnóti Miklós:

Sem emlék, sem varázslat

Eddig úgy ült a szívemen a sok, rejtett harag,
mint alma magházában a sok négerbarna mag,
és tudtam, hogy egy angyal kísér, kezében kard van,
mögöttem jár, vigyáz rám s megvéd, ha kell, a bajban.
De aki egyszer egy vad hajnalon arra ébred,
hogyminden összeomlott s elindul mint kisértet,
kis holmiját elhagyja s jóformán meztelen,
annak szép, könnyűléptű szívében megterem
az érett s tűnődő kevésszavú alázat,
az másról szól, ha lázad, nem önnön érdekéről,
az már egy messzefénylő szabad jövő felé tör.

Semmim se volt s nem is lesz immár sosem nekem,
merengj el hát egy percre gazdag életem;
szívemben nincs harag már, bosszú nem érdekel,
a világ újraépül, - s bár tiltják énekem,
az új falak tövében felhangzik majd szavam;
magasban életem át mindazt, mi hátravan,
nem nézek vissza többé s tudom, nem véd meg engem
sem emlék sem varázslat, - baljós a menny felettem;
ha megpillantasz, barátom, fordul el és legyints.
Hol azelőtt az angyal állt a karddal, -
talán most senki nincs.

1944. április 30